

staa, at det ikke altid er rigtigt, hvad de sige. Jeg vover at paastaa, at det ikke altid er rigtigt. Og det har jeg den Støtte for, som ligger i den fra alle Sider ubestridte Kendsgerning, at disse Synsmænd og Landvæsenkommissioner — thi det gælder ikke mindre dem end Synsmændene og maaske endda mere — i de 36 Aar, Loven af 1862 har bestaaet, have vist, at de saa ensidigt paa disse Forhold, idet de have nedlagt mangfoldige Forbud, hvor der ingen Grund var dertil. Det er beklageligt, men det er sandt, at deres egen Interesse i Sagen, deres egen Stilling, og den Praksis som i Tidens Løb har udviklet sig, har blændet deres Syn. Der er gjort Uret paa dette Omraade mod dem, der være Parter i Sagen, men som ingen Indflydelse havde paa Spørgsmaalets Afgørelse, nemlig Stenfiskerne. Derfor vedkender jeg mig aabent — og det gøre sikkert alle Forslagsstillerne — at det, der oprindeligt gav os Anledning til at komme med Forslaget, var Hensynet til Stenfiskerne, dem, hvem der var gjort Uret. Jeg har i Dag hørt udtrykt Tvivl, om jeg turde være dette bekendt. Ja, selvfølgelig! Det var for at bøde paa den Uret, at vi tog Sagen op, og det er ikke i mindste Maade i Strid med, at vi saa senere ved Afvejningen af de forskellige Interesser til alle Sider have ønsket at lægge det til Grund som Hovedsynspunktet, at Kysten skal fredes. thi Fejlen er netop, at man hidtil er gaaet videre med Nedlæggelsen af Forbud end nødvendigt var af Hensyn til Kystfredningen.

Dette er altsaa ganske vist Grunden til, at vi, hvis vi overhovedet vilde stille os paa det Standpunkt, at der var Tvivl om, hvorvidt Strandbredden burde værnes, naar Forstranden skal det, dog ikke kunne gaa med til at lægge Skønnet over i Synsmændenes Haand, fordi de ere Parter i Sagen. Derfor er jeg ogsaa enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds i, at det vilde kunne bringe større Klarhed i hele denne Sag og mere rette Linier ind i dens Afgørelse, hvis det var muligt at finde en Myndighed til Afgørelse af disse Spørgsmaal, mod hvilken den Indvending om Ensidedighed ikke kunde fremsættes. Hvis det ærede Medlem for Præstø har fulgt de tidligere Forhandlinger i denne Sag, navnlig mine Udtalelser ved 2den Behandling, og hvad der staar i Betænkningen, vil han ogsaa have set, at det har været Udvalgets Bestræbelse at finde en saadan anden afgørende Myndighed netop ogsaa ud fra det Synspunkt, at det

i Virkeligheden er en offentlig Samfundsinteresse, det gælder om at varetage og ikke den enkelte Lodsejers. Men saa vil det ærede Medlem ogsaa have set, hvorfor vi ikke have kunnet naa saa vidt. Det er ret mærkeligt, at den højtærede Landbrugsminister, i Dag erklærer sig enig i, at noget saadant burde være Maalet, der skulde tilstræbes, at en Samfundsmyndighed tog Sagen i sin Haand, da det dog er paa den højtærede Ministers Modstand, at vor Bestræbelse i den Retning er strandet, f. Eks. med Hensyn til at lægge hele Myndigheden i hans Haand. Den højtærede Landbrugsminister har hidtil ikke villet gaa med dertil, og han har heller ikke stillet os noget Forslag om en anden Myndighed, til hvem man kunde betro denne Afgørelse. Havde vi selv kunnet finde en saadan, eller havde den højtærede Minister tidligere foreslaet en anden, havde vi maaske kunnet undgaa meget af den Uenighed, der nu er fremkommen. Men i denne Forbindelse vil jeg sige, at det har undret mig meget, at det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds har kunnet sige, at han i det Spørgsmaal var enig med det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds. Nej, der ere de, efter hvad der er fremkommet, saa uenige som vel muligt. Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds maa saa ikke have studeret Forhandlingerne ved 2den Behandling, da det tydeligt fremkom fra min ærede Sidemand (Bertelsen, Hjørring Amts 5te Valgkreds), at han paa ingen Maade vilde have Afgørelsen lagt i andre Hænder end nu, der nemlig, hvor han ved, at Lodsvejernes Interesser ere varetagne saa stærkt, som de sandelig ere. Det vilde min ærede Sidemand ikke, og for saa vidt ser det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds naturligvis klarere, alsidigere og efter min Mening fra et mere retfærdigt Standpunkt paa denne Sag. Det er altsaa det, at vi ikke have kunnet komme til en saadan ny afgørende Myndighed, der har voldt den Vanskelighed, at vi ikke have turdet betro den ene Parts, Stenfiskernes Interesser i den anden Parts Haand. Det er jo dog ikke Skik og Brug i noget civiliseret Land, heller ikke hos os, at vi lægge den dømmende Myndighed mellem to forskellige Parter alene i Hænderne paa Folk, valgte af den ene Part, og det er det, man gør. Det gør man i den gældende Lov, og det have vi maattet nøjes med i den ny Lov, men saa have vi ment det retfærdigt dog at sætte nogen Grænse for, hvad disse Dommere, valgte af den ene